

La Universitat de Barcelona i març de 2009

2009-03-22 01:32:31

Quan el pròxim 23 de març la Universitat de Barcelona torni a obrir les portes haurà perdut autonomia. I perdre autonomia vol dir, —des d'aquesta perspectiva—, perdre poder i credibilitat. L'equip rectoral de l'Excel·lentíssim i Magnífic Senyor Dídac Ramírez i Sarrió han jugat molt malament les seves cartes.

Explico breument el context previ: el [procés de Bolonya](#) que s'intenta aplicar dins del marc de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior. Els estudiants fa anys que lluiten per frenar l'aplicació d'aquestes directrius. Penso ara en els estudiants com a clients d'un servei ofertat. Ells tenen el dret d'opinar i ajudar a rectificar els errors d'un pla. Si bé sobre el paper sembla ideal, en la seva aplicació a la realitat falla per diversos punts.

No és possible que actualment es demani als estudiants plans d'estudis que els aboquen a hores de classes i entregues de treballs que no serveixen de res quan, per tots es sabut, el que realment compta és l'experiència laboral que hom hagi pogut obtenir en empreses reals mentre estudiava. Allò de currículum acadèmic més experiència laboral és una fórmula matemàtica essencial en el moment de trobar feina. Sense experiència laboral ja pots tenir molts màsters i carreres que no s'obté un lloc de treball tan fàcilment.

A més a més, el procés de Bolonya implica un retrocés en la forma d'impartir el coneixement. La meua parella estudia actualment Infermeria a l'Escola Universitària Gimbernat (UAB), on s'aplica el pilot del pla Bolonya. És la tercera carrera que realitza i la primera sota les directrius de Bolonya. Que voleu que us comentí: si vol aprendre de veritat ha de tornar al sistema tradicional: xarop de colzes! Fer treballs en grup, dins de l'àmbit universitari no serveix de res —normalment uns fan tota la feina i els altres se'n aprofiten. En canvi, treballar en grup dins d'una empresa és d'un alt valor, perquè la gent tem pel seu sou, i més ara que no es podem badar per la situació de crisi econòmica.

El estudiants enclaustrats a l'edifici històric de la UB, volien fer veure això. No sé si el mètode ha estat correcte o no. En tot cas, el fet que l'equip rectoral hagi cridat a les BRIMO de la Policia Mossos d'Esquadra de la Generalitat de Catalunya, ha estat un greu error. La Universitat de Barcelona, dins de la seva pròpia capacitat d'autonomia, no hauria de cridar agents externs per solucionar els problemes personals. Trobo correcte que s'insti la intervenció de les Forces i Cossos de Seguretat en escenaris de robatori, assassinat... Emperò no davant de situacions d'estancament del diàleg. Pesem també que arrel d'aquest estancament hi ha un jove en [Tomàs Sayes](#) que s'hi juga la pell, en vaga de fam. Mare meva!

Durant el curs 2003-2004 vaig ser nomenat representant de la totalitat dels estudiants de la Universitat de Barcelona per fer-me ressò de la seva veu dins el Consell Social. No crec que el meu paper servís de gaire: un únic individu per representar milers d'estudiants davant representants de financeres,

Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona, Equip Rectoral entre d'altres. Tot i així, aquella funció i d'altres llocs, que vaig ocupar en el sistema universitari em varen fer veure que: SEMPRE S'HA DE NEGOCIAR. A mi no em valia mai el pretext d'un procés encallat. Amb el Rector Joan Tugores vaig haver de conversar més d'un cop. La meva postura representava els interessos dels estudiants, i més concretament, a la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC). De vegades vàrem viure situacions tenses, com per exemple quan uns doctors il·luminants dugueren a xerrar en Fernando Savater a la UB. L'edifici històric estava infestat de policies de paisà i la situació tensa. Tots vàrem representar el nostre paper. No va passar d'aquí.

Ara el cas que ens trobem és més greu: la Universitat com a institució cultural del país ha de vetllat per la seva independència. Per la seva autonomia. No sé si l'equip rectoral actual s'ha deixat endur per la mala gestió de la negociació de totes dues bandes: estudiants i funcionaris. Del que puc estar segur és que tots han quedat retratats. La ciutat de Barcelona no sap dur amb dignitat la capacitat d'esdevenir una *ciutat universitària*. Les *ciutats universitàries* haurien d'estar vives, amb gent jove amb ganes de fer coses —i no només esperar el dijous per sortir de festa i engatar-se. És ben cert que hi ha molts models de ciutats universitàries pel món. No demano que siguem Göttingen o Cambridge. Només crec que Barcelona ha s'èsser una ciutat caracteritzada per tenir una universitat amb força i poder crític.

S'han de saber avaluar les situacions i no només empassar-se projectes i plans sense cap mena de reflexió. Que el pla Bolonya s'intenti aplicar com si fos una quadrícula exacta, no vol dir que a la nostra societat —els nostres joves; ni a la nostra economia —actualment els llocs de treball que es troben en perill són en gran part feines que no requereixen de grans currículums.

La formació acadèmica ha quedat entredita amb l'actuació dels estudiants, de l'equip rectoral i dels Cossos i Forces de Seguretat.

Als ulls del ciutadà tots han fet el ridícul, a més a més la democràcia de la ciutat ha quedat tocada. La universitat, durant el franquisme va ésser aixopluc i cantera d'ideals democràtics. Ara tot ha quedat entredit.

* primera fotografia d'aquest article: <http://www.sepc.cat/veure.php?id=546> * segona fotografia d'aquest article: <http://www.avui.cat/>